

Arrest

nr. 123 013 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2014.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEPERMANS, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans aangevochten en luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.02.2013 werd ingediend door:

Naam: R.

Voornaam: N.

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

Overwegende artikel 27 van het Internationaal Privaatrecht (IPR) dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met de inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het IPR,

Overwegende artikel 18 van het IPR, dat voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, er geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht (wetsontduiking);

Overwegende artikel 21 van het IPR, de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat strijdig is met de openbare orde,

Overwegende dat het Burgerlijk Wetboek polygamie in België verbiedt (artikel 147 van het Burgerlijk Wetboek: men mag pas een tweede huwelijk afsluiten nadat het eerste werd ontbonden),

Overwegende dat betrokkene huwde dd 13.09.2011 met de heer B. M. te (...) / Marokko, en overwegende het 2e huwelijk van B. M. met mevr R. N. dewelke werd afgesloten dd 11.09.1991 en tot heden met elkaar in de echt verbonden zijn,

Weigert de dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk tussen betrokkenen te erkennen. Het huwelijk opent bijgevolg geen recht op gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Attest van Immatriculatie dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstrekken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het kader van een goede rechtsbedeling past het om vooreerst het eerste onderdeel van het tweede middel te beoordelen. Dit middelonderdeel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, van artikel 147 van het Burgerlijk Wetboek, en wordt geadstrueerd als volgt:

"Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing stelt met verwijzing naar de artikels 18,21 en 27 van het IPR:

"Overwegende dat het Burgerlijk Wetboek polygamie in België verbiedt (artikel 147 van het Burgerlijk Wetboek: men mag pas een tweede huwelijk afsluiten nadat het eerste werd ontbonden.

Overwegende dat betrokkene huwde dd 13.09.2011 met de heer B. M. te (...) / Marokko, en overwegende het 2e huwelijk van B. M. met mevr R. N. dewelke werd afgesloten dd 11.09.1991 en tot heden met elkaar in de echt verbonden zijn,

De concrete motivering geeft geen afdoend motief voor het bestaan van een beweerde polygamie daar er (blijkbaar) gesteld wordt dat partijen voorheen al gehuwd waren, namelijk op 11.9.1991, op een ogenblik dat verzoekster 3 jaar oud was.

In dergelijke omstandigheden kan er geen sprake zijn van polygamie.

Op die wijze wordt artikel 147 Burgerlijk Wetboek en de materiële motiveringsverplichting geschonden.

Deze motiveringen schragen op zich de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel, te buiten gelaten de niet erkenning van het huwelijk.

Deze wetsschendingen inzake vermeld artikel van het burgerlijk wetboek en inzake de motiveringsverplichting, dienen bijgevolg op zich beoordeeld te worden in het kader van de hier bestreden beslissing, te buiten gelaten de beoordeling van de weigering van erkenning van het huwelijk door de rechtbank van eerste aanleg.

[...]"

Daarbij aansluitend wordt te dezen ook het tweede onderdeel van het eerste middel beoordeeld dat luidt als volgt:

"Tweede onderdeel,

In de beslissing wordt, na het citeren van een aantal artikels van het IPR, met betrekking tot het concrete argument letterlijk het volgende gesteld:

Overwegende dat betrokkene huwde dd 13.09.2011 met de heer B. M. te (...) / Marokko, en overwegende het 2e huwelijk van B. M. met mevr R. N. dewelke werd afgesloten dd 11.09.1991 en tot heden met elkaar in de echt verbonden zijn,

Begrijpe wie kan. Er kunnen aan deze passages allerlei interpretaties worden gegeven, maar een motivering moet begrijpelijk en duidelijk zijn. Dit is in casu niet het geval.

Als uit deze motivering al zou kunnen begrepen worden (wat de meeste plausibele uitleg zou zijn) dat verzoekster en de heer B. twee keer zouden gehuwd zijn, dan dient opgemerkt dat dit niet het geval is.

Overigens in 1991 was verzoekster drie jaar oud.

Dit gaat om de motiveringsverplichting op zich van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel, die hierbij geschonden wordt. Deze motivering draagt de beslissing en niet enkel de weigering van erkenning van het huwelijk."

2.1.2. De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, Contentieux administratif, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruikgemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *"De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."* Artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het

objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cfr. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

In zoverre uit de uiteenzetting van de hiervoor weergegeven middelonderdelen zou blijken dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp ervan inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde artikel 147 van het Burgerlijk Wetboek correct heeft toegepast, moet dus worden vastgesteld dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht, geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om polygamie gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cfr. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). De middelonderdelen van verzoekster die ertoe strekken aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

2.1.3. In zoverre verzoekster zich gegriefd voelt door het feit dat de bestreden beslissing geen afdoende motief geeft voor het bestaan van het beweerde polygame huwelijk, dient te worden gewezen op het volgende:

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt gewezen op het feit dat een polygaam huwelijk geen recht opent op gezinshereniging, dat verzoeksters echtgenoot reeds een eerste keer huwde en nog steeds gehuwd is en dat hij vervolgens op 13 september 2011 een tweede keer huwde in Marokko, met verzoekster. Zelfs zo er al een materiële misslag zou zijn geslopen in de bestreden beslissing, blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing om welke reden de gezinshereniging *in casu* wordt geweigerd, met name omdat de echtgenoot van verzoekster bij het afsluiten van het huwelijk nog steeds getrouwd was met een andere vrouw. Derhalve toont verzoekster niet aan dat de motivering niet van die aard is dat zij niet met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen zou zijn om de beslissing in rechte te bestrijden.

2.1.4. In de mate dat verzoekster ter zake ook nog de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, moet worden verwezen naar hetgeen hiervoor werd gesteld over de beperkte rechtsmacht van de Raad. Overigens stelt de Raad vast dat zich in het dossier stukken bevinden die het motief dat verzoeksters echtgenoot reeds en nog steeds getrouwd was met een andere dame op het ogenblik dat hij met verzoekster huwde, ondersteunen.

2.1.5. Het eerste onderdeel van het tweede middel en het tweede onderdeel van het eerste middel kunnen niet worden aangenomen. Nu dit de enige middelonderdelen zijn die zijn gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, blijft deze beslissing onverminderd overeind.

2.2. Hierna worden de middelonderdelen besproken die betrekking hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Het middel luidt, het hiervoor reeds besproken onderdeel weggelaten, als volgt:

“Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing geeft een bevel om het grondgebied te verlaten met verwijzing naar:

'Wettelijke basis art. 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken'.

Verzoekster wijst er op dat enkel artikel 7, alinea 1, 2° bestaat en niet artikel 7, §1,2°. Dit is geen vitterij, maar heeft belang daar de Vreemdelingenwet in diverse artikels werkt zowel met alinea's als met paragrafen, en dit onderscheid bij gevolg dient gemaakt te worden.

Er wordt bij gevolg geen juiste legale basis voor het bevel aangeduid.

[...]

Derde onderdeel,

Ten eerste,

Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:

"Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen. Wettelijke basis art. 7, §1,2° legaal verblijf in België verstrekken'.

Artikel 52, §4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in, in hoofde van de Belgische staat. Het artikel stelt letterlijk dat 'desgevallend' een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

Het woord 'desgevallend' bevestigt dat het niet in alle gevallen zo is; waarom het in dit geval dus wel wordt afgeleverd dient gemotiveerd te worden.

De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Verzoekster verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.

De RVV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoekster zich volledig aansluit:

"...De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoekster dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan de verwerende partij de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve

rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom de verwerende partij heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen de verwerende partij heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt. Het middel van verzoekster is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd."

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RW bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoekster zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

"Beoordeling

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verwerende partij het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de onnodige vermelding doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

.. De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.
De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden.

Ten tweede,

Ten overvloede en ondergeschikt merkt verzoekster ook nog het volgende op.

Dat gedaagde te kennen zou geven dat art. 7 van de Vreemdelingen gewijzigd is en dat er thans geen sprake meer is van een discretionaire bevoegdheid in hoofde van gedaagde.

Evenwel verandert zulks niets aan de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing. Immers art. 52§4, 5de lid blijft in de tekst en stelt duidelijk dat er "desgevallend" een bevel wordt afgeleverd.

Maar zelfs wanneer artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet zou vallen onder de situaties waarin de minister een bevel moet geven, dan nog dient dit gemotiveerd te zijn.

Artikel 7 bepaalt immers in alinea 1 dat die verplichting geldt 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag'. Er dient minstens een motivering aanwezig te zijn dat er in casu 'geen meer voordelige bepaling van een internationaal verdrag' van toepassing is. Zoals in onderstaand arrest gesteld:

"Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid."

Verzoekster verwijst naar die parallelle rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake een bevel bij weigering van verblijf met bevel (bijlage 26 quater), arrest nr. 104 758 van 11 juni 2013, inzake H.M. tegen Belgische Staat:

"... Artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10 bis of bijlage 10 ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater. Er wordt overgegaan tot de intrekking van de afgegeven documenten, op het moment dat de vreemdeling een asielaanvraag indient en, zo nodig, van het attest van immatriculatie. "

Artikel 8 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. »

Artikel 7, 10° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden.»

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. Artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, 10° van de vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 van de Raad van State).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster, quod non.

De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat België niet de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asiel aanvraag en verzoekster zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten, vloeit niet ipso

facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat verzoekster om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft.

De Raad kan alleen maar herhalen: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185*)."

De beslissing dient te worden vernietigd."

2.2.2. Met haar betoog wil verzoekster aannemelijk maken dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet of minstens niet deugdelijk werd gemotiveerd.

2.2.3. Aanvullend op hetgeen onder punt 2.1.3. reeds werd gesteld aangaande de formele motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan uit deze bepalingen niet worden afgeleid dat een op het vlak van de legistiek misschien niet helemaal correcte verwijzing naar de gehanteerde rechtsnorm een schending ervan uitmaakt, althans niet indien de verzoeker na het lezen van de beslissing, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, weet of redelijkerwijze kan weten om welke norm het gaat (cfr. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS; RvS 14 maart 2006, nr. 161.353, DAEMS). Het niet of niet-precies vermelden van de juridische grondslag kan verder alleen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing indien dit de verzoekende partij zou hebben geschaad (RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166, DEJONCKHEERE).

2.2.4. In de bestreden beslissing staat het volgende te lezen wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

"Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, § 1, 2° legaal verblijf in België verstreken".

Stellen dat er helemaal geen motivering werd gegeven omtrent de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook een brug te ver. De verwijzing naar de rechtspraak die betrekking heeft op een geval waarin hoegenaamd helemaal niet werd gemotiveerd aangaande het bevel is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.2.5. De vraag die zich vervolgens opdringt is of dit motief voldoet. Verzoekster haalt een aantal argumenten aan om aan te tonen dat dat niet het geval is. Ten eerste stelt zij dat *"enkel artikel 7, alinea 1, 2° bestaat en niet artikel 7, § 1, 2°"*, zodat geen juiste basis zou zijn aangeduid.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat *in casu* artikel 7 van de Vreemdelingenwet aan de orde is en dat uit haar argumentatie ook blijkt dat zij deze bepaling kent. Zoals verzoekster terecht stelt werd artikel 7 niet onderverdeeld in paragrafen, maar dit wil dan ook meteen zeggen dat op dat vlak alvast geen verwarring kan rijzen. Verder moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf verstreken is, zodat onmiskenbaar wordt gedoeld op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Derhalve moet worden geconcludeerd dat verzoekster wel degelijk wist of kon weten op welke rechtsgrond de verwerende partij zich heeft gebaseerd om over te gaan tot afgifte van het bevel en is, mede gelet op hetgeen onder punt 2.2.3. werd gesteld, voldaan aan de vereisten van de formele motiveringsplicht.

2.2.6. Verzoekster erkent verder, blijkens haar uiteenzetting, wel dat volgens het interne recht de verwerende partij thans, in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° een gebonden bevoegdheid heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Echter, zo stelt zij verder, moet er een motivering aanwezig zijn waaruit zou blijken dat er *in casu* geen *"meer voordelige bepaling van een internationaal verdrag"* van toepassing is.

Deze grief kan niet los worden gezien van de in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, aangevoerd in het tweede onderdeel van het tweede middel, en zoals door de verzoekende partij als volgt uiteengezet:

“Verzoekster vormt een gezin met haar echtgenoot en haar kind.

Met deze gezinssituatie wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden. Er wordt terzake geen enkel motief gegeven.

Artikel 8 EVRM is een hogere rechtsnorm dan de interne Belgische wetgeving.”

2.2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze bepaling houdt op zich geen volledige formele motiveringsplicht in, zoals verzoekster wil laten geloven (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942).

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’* niet. Het begrip familie- en gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagegaan worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. *In casu* is er sprake van een situatie van eerste toelating voor verzoekster. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de faire balance toets. De beslissing werd genomen in toepassing van de Vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden

geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Aangenomen dat de gegevens in het dossier toelaten om gewag te maken van een familie- en gezinsleven zoals gevisieerd in artikel 8 van het EVRM, dient erop gewezen dat deze zaak niet enkel betrekking heeft op de vraag of het gezinsleven geschonden wordt doch ook een zaak van immigratie betreft. Het weze herhaald dat het aan lidstaten toekomt om de toegang van niet-onderdanen op hun grondgebied te regelen en dat artikel 8 van het EVRM geenszins een verplichting inhoudt voor de lidstaat om de woonplaatskeuze van een vreemdeling te eerbiedigen. Het feit dat verzoekster een partner heeft en een kind die op Belgische grondgebied verblijven, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. Daarbij komt dat *in casu* moet worden vastgesteld dat verzoekster zelfs geen begin maakt met het trachten aan te tonen van het feit dat zij haar gezinsleven met man en kind niet elders zou kunnen verderzetten. Nu verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107) en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het gezinsleven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. Er is niet aangetoond dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met de situatie van verzoekster. Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

2.2.8. Geen van de middelenonderdelen is, in de mate dat zij al ontvankelijk zijn, gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS